

stort socialt Fremskridt, at det vilde være en Ære for den Regering og den Rigsdag, som gennemførte denne betydningsfulde Sag. Ja, med disse Ord skal jeg paa Medforslagsstilleres og egne Vegne tillade mig at anbefale Forslaget til Beslutning til uforandret Vedtagelse i det høje Ting.

Neergaard: Jeg skal følge det ærede Medlem, der nu satte sig, med Hensyn til ikke at komme ind paa Enkelthederne i denne, som han med Rette sagde, store og vigtige Sag. Jeg vilde egentlig allerhelst meningskrænke mig til paa egne og nærmeste Meningsfællers Vegne at sige, at ogsaa vi selvfølgelig gerne ville bidrage vort til, at denne Sag bliver undersøgt, at det med andre Ord — thi saaledes forstaaer jeg den ærede Ordfører for Forslagsstillerne — bliver undersøgt, hvorledes man eventuelt kunde tænke sig en Statsforsikringsanstalt for Invaliditet og Alderdom organiseret. Jeg har forstaaet den ærede Ordfører saaledes, at Meningen med dette Udvalg ikke er at fremkomme med Forslag til en Reform af Alderdomsforsørgelsesloven paa denne Lovs Grundlag, men at Meningen er den, uden Hensyn til dette Grundlag, at overveje Betimeligheden, Muligheden og Formerne for en Invaliditets- og Alderdomsforsikring for det danske Folk.

Jeg tror, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne havde ganske Ret i, at det var meget ønskeligt, om denne Opgave kunde blive løst. Paa den anden Side nærer jeg ikke nogen Tro til, at et Folketingsudvalg i og for sig kan løse den, men dette Udvalg kan maaske give Stødet til, at Opgaven bliver taget op paa anden Maade; i hvert Tilfælde kan det vellægges et Grundlag for videre Arbejde paa denne Sag. Jeg skal ikke følge den ærede Ordfører i hans Kritik af Alderdomsforsørgelsesloven, saa meget mindre som dette jo egentlig strengt taget ikke ligger for. Jeg kan vel forstaa, at den ærede Ordfører kom ind derpaa, da denne Lov jo er den bestaaende Ordning, men jeg betragter det alligevel ikke som det, der i Dag ligger for til Forhandling. Jeg skal kun bemærke, at denne Lov med alle de Mangler, som der naturligvis ikke er nogen eneste i denne Sal, der ikke erkender, at den har, var et overordentlig stort og betydningsfuldt Fremskridt, et Fremskridt, som, hvad der er blevet anerkendt fra mange Sider rundt omkring i Europa, har stillet den danske Stat i allerførste Række med Hensyn til human Omsorg for fattige gamle. Dette

er en absolut Kendsgerning; saa kan man i øvrigt angribe Grundlaget, saa meget man vil, og saa kan man, saa meget man vil, ønske det erstattet af et andet. Jeg erkender naturligvis fuldt vel, at en Forsikring er det ikke, det har det heller ikke gjort nogen Fordring paa at være. En fuldt rationel Løsning af det store Spørgsmaal er det ikke, bl. a. af den Grund, som ogsaa den ærede Ordfører dvælede ved, at det ikke tillige omfatter Invaliditetsunderstøttelse. Men, som sagt, et meget væsentligt Fremskridt var det, og det stillede os, den Gang dette Fremskridt blev gjort, i Spidsen.

Naar man nu vil søge denne Ordning erstattet ved en egentlig Alderdoms- og Invaliditetsforsikring, ligger jo Forbilledet for Bestræbelserne i den Retning afgjort i Tyskland. Her er der gjort et stort Forsøg i denne Retning — jeg kalder det med Villie et Forsøg, thi ogsaa i Tyskland erkender man jo fra alle Sider, at den der-værende Ordning er langt fra fuldkommen, ja endogsaa lider af ganske overordentlig store og væsentlige Mangler. Men det er dog derhen, vi maa rette vort Blik, naar vi ville søge at løse den her foreliggende Opgave, thi her er der gennem en Aarrække gjort et Forsøg med et saa kolosalt Forsøgsmateriale som ca. 13 Millioner forsikrede, her er indsamlet en overvældende stor Erfaring, her foreligger jo en Litteratur af Hundreder af Bind om disse Erfaringer, og man vil her baade kunne faa adskilligt til Forbilledet og adskilligt, jeg tror næsten endnu mere, til Advarsel, og begge Dele er jo godt. I hvert Tilfælde have vi, der nu skulle behandle dette Spørgsmaal, den store Fordel fremfor dem, der skulde behandle det i Begyndelsen af Halvfemserne, at der nu er gjort et Forsøg, der er indhøstet Erfaringer, hvad der den Gang aldeles ikke var. Ogsaa af den Grund tror jeg ikke, man kan bebrejde dem, der vare Fædre til Alderdomsunderstøttelsesloven, saa meget, at de ikke den Gang kastede sig ud i det aldeles uviste, men at de paa Grundlag af det bestaaende herhjemme, den bestaaende kommunale Forsørgelsesordning, søgte at bringe den et væsentligt Skridt frem. Nu derimod, indrømmer jeg, staa vi for saa vidt anderledes, som vi have dette store Forsøg i vort sydlige Naboland at støtte os til, og ogsaa den hele teoretiske Drøftelse af Sagen er skredet uhyre frem gennem det sidste Tiaar. er ført gennem alle Europas Lande og har fremkaldt en stor Række meget betydelige Bidrag.